

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 listopada 2015 r.,
sprawy **S. B. i innych**
skazanego z art. 258 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 maja 2015 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 listopada 2014 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w K. uznał S. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 258 § 1 k.k. i innych i skazał go na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 600 stawek dziennych po 250 zł każda.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego S. B. i zarzucił:

- I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:
 1. „art. 55 k.k. poprzez bezpodstawne pominięcie przez Sąd okoliczności

wpływających w sposób istotny na wymiar kary, bądź też zmarginalizowanie ich roli (w przypadku przyjęcia, iż oskarżony jest winny zarzucanych mu czynów), a w szczególności:

- wzorowej postawy oskarżonego w czasie trwania procesu;
 - nienaganej postawy oskarżonego w życiu osobistym oraz zawodowym, tak przed, jak i po zdarzeniu, w następstwie czego Sąd powinien był orzec wobec oskarżonego łagodniejszą karę, w tym z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania;
2. art. 258 k.k. polegającą na niewłaściwej wykładni skutkującej przyjęciem, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej podczas, gdy zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion tego czynu zabronionego, w szczególności wobec braku wypełnienia znamion umyślności działania;
 3. art. 270 k.k., 271 k.k. i 273 k.k. w zw. z art. 8 k.k.s. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego ewentualnie wypełniało znamiona czynów zabronionych określonych wyłącznie w art. 62 k.k.s. i art. 54 k.k.s., a tym samym pierwszeństwo w kwalifikowaniu powinny mieć przepisy kodeksu karnego skarbowego, jako przepisy szczególne a nie kwalifikacja kumulatywna na zasadzie zbiegu idealnego;
 4. art. 73a § 1 k.k.s. poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony może być podmiotem tego przestępstwa i swym działaniem dokonywał jakiegokolwiek zmiany przeznaczenia wyrobu akcyzowego, albowiem przepis ten penalizuje w szczególności zużywanie opałowe zamiast napędowego a zgromadzone dokumenty świadczą niezbicie, że oskarżony nabywał od swych kontrahentów olej napędowy a tym samym jeśli doszło do jakichkolwiek nieprawidłowości to musiało do nich dojść na poprzednich etapach obrotu co do których oskarżony nie posiadał wiedzy;
 5. art. 299 k.k. poprzez brak wypełnienia wszystkich znamion typizujących ten czyn zabroniony, albowiem w procesie nie dowiedziono, że pieniądze wykorzystywane przez oskarżonego B. miały nielegalne pochodzenie ani aby oskarżony świadomie działał w celu ukrycia nielegalnego pochodzenia środków pieniężnych będących w obrocie zarządzanych przez niego przedsiębiorstw; nadto nie dowiedziono, aby „pierwsze” pieniądze mające

służyć popełnianiu rzekomych przestępstw miały nielegalne pochodzenie, w tym szczególności brak jest prawomocnego orzeczenia mogącego uprzednio tę okoliczność potwierdzić”;

II. obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

1. „art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i art. 92 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, polegającą na oparciu rozstrzygnięcia o winie oskarżonego w istocie jedynie na twierdzeniach współoskarżonych, mających interes w pomówieniu oskarżonego, które nie zostały wsparte innym procesowym materiałem dowodowym oraz pominięciu dowodów i okoliczności sprawy korzystnych dla oskarżonego, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, wbrew zasadzie domniemania niewinności oskarżonego, a także rozstrzygnięcie niedających się usunąć, istniejących w sprawie, wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
2. art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, poprzez sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w części, w której dotyczy on ustalenia, czy oskarżony S. B. uczestniczył w grupie przestępczej, jak również kierował popełnieniem czynów zabronionych przez podległych sobie pracowników, w sytuacji gdy kompleksowa analiza okoliczności sprawy oraz zeznań świadków prowadzi do wniosków przeciwnych; przy przyjęciu z kolei, że proces w części co najmniej miał charakter poszlakowy nie doszło z całą pewnością do wypełnienia wszelkich reguł w nim obowiązujących w postaci braku wykazania nierozzerwalnych powiązań pomiędzy oskarżonym B. a innymi uczestnikami obrotu paliwami, a tym samym z całą pewnością można stwierdzić, że obok wersji przyjętej przez oskarżenie istnieje alternatywa wersja zdarzeń polegająca na tym, że jeśli doszło na którymś z etapów obrotu paliwami do nieprawidłowości to o ich fakcie oskarżony mógł nie wiedzieć, co wynika ze zgromadzonych dokumentów (faktury, listy przewozowe, dowody zapłaty, świadectwa jakości itp.), które to zostały zabezpieczone przez organy ścigania;
3. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 i 2 k.p.k. i 9 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

poprzez brak powołania w trakcie postępowania sądowego biegłych z zakresów:

- rachunkowości, finansów i podatków w celu ustalenia rozmiaru uszczupień podatkowych, które miały rzekomo spowodować działania oskarżonego, pomimo braku rozstrzygnięcia tych okoliczności przez sąd administracyjny (skargi związane z działalnością oskarżonego zostały przez WSA w G. odrzucone z uwagi na nieopłacenie wpisów sądowych wobec braku zwolnienia skarżących z obowiązku ich ponoszenia), a same decyzje organów podatkowych i kontroli skarbowej nie są wiążące dla sądu orzekającego, co jest niezbędne dla ustalenia prawidłowej kwalifikacji prawnej, a także zasad wymiaru kary i środków karnych;
 - z zakresu analiz finansowych w celu ustalenia mechanizmu oraz wysokości środków pieniężnych, które były przedmiotem obrotu w inkryminowanej działalności, w celu ustalenia jaka wysokość środków była w przedmiocie „prania pieniędzy”;
 - jakości paliw, w postaci niezależnego, zagranicznego laboratorium chemicznego, w celu bezspornego ustalenia w toku postępowania sądowego, czy paliwa będące przedmiotem postępowania (w szczególności olej napędowy) mogły pochodzić wyłącznie z odbarwiania oleju opałowego, czy też sygnalizowane zanieczyszczenia mogły się pojawić w trakcie transportu, przechowywania i dystrybucji paliw, a nadto czy w powszechnym obrocie paliw (np. statystycznie) występują wskazane przez instytucje badające paliwa na zlecenie prokuratury substancje chemiczne; nadto na okoliczność czy zabezpieczone paliwa posiadają właściwości fizyko - chemiczne pozwalające na dopuszczenie ich do obrotu;
4. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w istocie o ustalenia analiz kryminalnych znajdujących się w aktach sprawy”;
- III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść:
- poprzez uznanie, że oskarżony S. B. działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, gdy tymczasem nie miał świadomości przestępczej działalności swoich

kontrahentów, nie wprowadzał w błąd organów skarbowych, gdyż nie miał świadomości co do charakteru działalności wspomnianej grupy, co powoduje, iż nie zostały spełnione przesłanki z art. 4 § 1 k.k.s. umyślnego działania oskarżonego S. B., a co za tym idzie brak przesłanek do przypisania mu jakiegokolwiek postaci winy;

- wyrażający się w dokonaniu błędnej oceny przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, w szczególności w zakresie oceny dowodów z zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, co skutkowało przyjęciem, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.;
- poprzez uznanie, że:
 - oskarżony umyślnie uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż S.B. nie miał świadomości istnienia jakiegokolwiek grupy przestępczej, której miałby być rzekomym uczestnikiem;
 - oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 299 § 1 k.k. z uwagi na dokonywanie przez niego operacji finansowych utrudniających stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia, pomimo odmiennych wniosków wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym także poprzez niewykazanie skąd miały pochodzić rzekomo nielegalne środki na rozpoczęcie działalności;
- poprzez uznanie, że oskarżony wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 258 § 1 k.k. w ten sposób, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów i przestępstw karnych skarbowych, podczas gdy obiektywna ocena materiału dowodowego, a w szczególności:
 - w sprawie nie została wyłoniona klarowna hierarchia grupy i sposób podporządkowania,
 - nie ustalono kto kierował tą grupą przestępczą,
 - jaki był podział ról i jaką ewentualnie rolę miał odgrywać oskarżony,
 - jakie ewentualnie były przewidziane konsekwencje za niewykonanie polecenia,

- komu podlegał oskarżony w zależności przestępczej, prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu;
- wyrażający się w błędnym przekonaniu, że całokształt zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 299 § 1 i 5 k.k., działając w grupie przestępczej, podczas gdy obiektywna i subiektywna ocena materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów;
- wyrażający się w błędnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 54 § 1 k.k.s., podczas gdy zebrany materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków;
- wyrażający się w mylnym przyjęciu, iż możliwym jest przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy oskarżony nie sprzedawał paliwa silnikowego w postaci oleju napędowego, lecz mieszankę komponentów, które nie spełniały norm dla paliw silnikowych i stanowiły jedynie mieszankę innych substancji, tym samym nie powstawał po stronie oskarżonego obowiązek zapłaty podatku akcyzowego;
- polegający na wyrażeniu nietrafnego poglądu, iż oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamion występku z art. 270 § 3 k.k., gdy tymczasem oskarżony nie miał w żadnym momencie zamiaru sfalszowania i wprowadzenia do obrotu ujawnionych u niego kilkudziesięciu opieczętowanych faktur i druków WZ wystawionych przez osoby prowadzące firmy, które zajmowały się produkcją oleju napędowego;
- wyrażający się w braku rozważenia okoliczności wpływających na wysokość wymierzonej oskarżonemu kary oraz błędnym oznaczeniu oraz przyjęciu ilości i wartości należności publicznej pomimo, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwalał na jednoznaczne wskazanie ilości nabytego paliwa oraz potencjalnie uszczuplonych należności publicznych;

IV. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego, w wysokości 6 lat pozbawienia wolności oraz orzeczonej względem oskarżonego kary grzywny.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej braku orzeczenia w zakresie środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego przypisanego oskarżonemu S. B. w punkcie drugim wyroku, na niekorzyść tego oskarżonego, zaskarżył także prokurator. W apelacji zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 53 § 13 k.k.s. polegającą na błędnej interpretacji pojęcia korzyści majątkowej i wyrażeniu poglądu, że korzyści tej nie stanowi kwota należności publicznoprawnej uszczuplonej przez sprawcę przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 73a § 1 k.k.s., która nie została przez sprawcę będącego podatnikiem odprowadzona pomniejszając tym samym jego pasywa, a nadto przepisu art. 15 § 1 k.k.s. polegającą na zanegowaniu statuowanej tym przepisem zasady niezależności odpowiedzialności podatkowej od odpowiedzialności karnoskarbowej, a w konsekwencji obrazę przepisu art. 33 § 1 k.k.s. poprzez odstępianie od obligatoryjnego orzeczenia środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przypisanego oskarżonemu S. B. w punkcie drugim wyroku. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego S. B., za czyn przypisany w punkcie drugim wyroku, środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego, w kwocie 18.128.808 zł.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w części dotyczącej S. B.:

- I. uchylił zaskarżony wyrok w pkt 1, 2 i 3 i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;
- II. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenia zawarte w pkt 5 oraz 31 i na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył mu na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 4 skarżonego wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 marca 2010 r. do dnia 19 listopada 2011 r.;
- III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku, w zakresie jego pkt III, kasację złożył obrońca S. B., zarzucając rażące naruszenie:

1. „art. 258 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że jakiegokolwiek zachowanie skazanego wypełnia znamiona działania w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw podczas, gdy sąd jednocześnie uchylił do ponownego rozpoznania wyrok w części dotyczącej rzekomego popełnienia szeregu przestępstw gospodarczych i podatkowych mających być popełnionymi w zorganizowanej grupie przestępczej, co wskazuje na wewnętrzną sprzeczność wydanego orzeczenia albowiem nie jest możliwym, aby być skazanym za czyn z art. 258 k.k. jednocześnie nie będąc skazanym za popełnianie przestępstw jednostkowych;
2. art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego i oparcie ustaleń stanu faktycznego sprawy wyłącznie na dowodach go obciążających, przy jednoczesnym pominięciu dowodów w postaci wyjaśnień skazanego i innych okoliczności przemawiających na jego korzyść;
3. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości, co do działania w zorganizowanej grupie przestępczej na niekorzyść skazanego, przy jednoczesnym zauważeniu korzystnych dla oskarżonego okoliczności w części uchylonego orzeczenia;
4. art. 7 k.p.k. poprzez wydanie wyroku sprzecznego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego albowiem nie wydaje się możliwym skazanie za udział w zorganizowanej grupie przestępczej bez jednoczesnego skazania za popełnianie poszczególnych przestępstw w tejże grupie;
5. art. 437 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie o utrzymaniu w mocy wyroku w części dotyczącej skazania za czyn z art. 258 § 1 k.k. przy jednoczesnym uchyleniu wyroku w części dotyczącej pozostałych zarzutów, co doprowadziło do powstania sytuacji, że S. B. jest skazany za udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełniania przestępstw przy jednoczesnym braku skazania za

popęlnienie jakiegokolwiek przestępstwa, które miał rzekomo popełniać w tejże grupie”.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego S. B. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesienie w niej zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego i procesowego, tj. art. 258 § 1 k.k., art. 4, 5 § 2, 7 oraz 437 § 1 k.p.k., miało na celu jedynie zainicjowanie postępowania kasacyjnego z naruszeniem dyspozycji art. 519 k.p.k. i przy obejściu podstaw kasacji wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. Przytoczone zarzuty kasacyjne w rzeczywistości sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanego S. B. czynu z art. 258 § 1 k.k., co w postępowaniu kasacyjnym jest działaniem niedopuszczalnym. Podkreślenia wymaga, że postępowanie kasacyjne nie stanowi trzeciej instancji, ani też nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już prawomocnym wyrokiem. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, mającym na celu zbadanie zarzutów skierowanych pod adresem sądu odwoławczego, sprowadzających się do zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., III KK 176/14, LEX nr 1483957).

Oдноśnie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. podkreślić należy, że dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, względnie, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć i wobec braku

możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Nie uzasadniają zaś postawienia sądowni zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. wątpliwości strony, co do trafności i prawidłowości ustaleń faktycznych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w procedowaniu Sądu Apelacyjnego nie sposób doszukać się także naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Nie można uznać za naruszenie wskazanej zasady, akceptacji przez Sąd Apelacyjny przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i w konsekwencji utrzymania w mocy wyroku sądu *meriti* w zakresie skazania S. B. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy dokonał szczegółowej analizy materiału dowodowego sprawy celem wykazania z jakich powodów podzielić należało zapatrywanie Sądu I instancji w kwestii realizacji przez skazanego S. B. znamion podmiotowych i przedmiotowych przestępstwa brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Dokonana w tym zakresie analiza jest logiczna, spójna, konsekwentna i brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby ocena ta miała charakter dowolny. Sama zaś odmienna i subiektywna ocena dowodów dokonana przez autora kasacji odnosząca się do czynu przypisanego skazanemu, nie może być procesowo skuteczna.

Zauważyć ponadto należy, że w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych od Sądu I instancji ustaleń faktycznych, a przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów naruszała, zdaniem skarżącego, przepis art. 7 k.p.k., to treścią skargi kasacyjnej, w tym zakresie, winno być jednocześnie wskazanie na naruszenie przepisów art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., czego jednak we wniesionej kasacji nie uczyniono. Zgodnie zaś z przepisem art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których w omawianej sprawie nie sposób się doszukać.

Nie może zaś stanowić podstawy kasacji zarzut obrazy art. 4 k.p.k. Przepis ten statuuje bowiem normę o charakterze ogólnym, gdy tymczasem zarzut naruszenia prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1971 r., IV KR 247/70, OSNKW 1971/7-8/117; postanowienie Sądu

Najwyższego z dn. 16.03.2001 r., V KKN 19/99, Lex nr 51668). Argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazuje, że pogwałcenia zasady obiektywizmu autor kasacji upatruje w odmiennej od prezentowanej przez skarżącego ocenie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy oraz Sąd Apelacyjny. Tym samym zarzut ten w istocie zmierza do kwestionowania ustaleń faktycznych, co w świetle art. 523 § 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji.

Oczywiście bezzasadny jest również podniesiony przez skarżącego zarzut rażącego naruszenia art. 258 § 1 k.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się bowiem, że *„udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstwa jest przestępstwem formalnym. Do wypełnienia znamion tego typu przestępstwa wystarcza sama bierna przynależność bez popełnienia innych czynów zabronionych”* (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., IV KK 124/10, OSNwSK 2011/1/289). Błędna jest zatem argumentacja skarżącego w zakresie w jakim, twierdzi on, iż brak skazania S. B. za przestępstwo powszechne lub skarbowe popełnione w ramach zorganizowanej grupy lub związku mającego na celu popełnianie przestępstw, uniemożliwia skazanie go za udział w tejże grupie lub związku. W konsekwencji również niezasadne jest stanowisko wnoszącego kasację, że uchylając wyrok Sądu I instancji w zakresie przypisanych S. B. przestępstw powszechnych i skarbowych, Sąd Apelacyjny zobligowany był jednocześnie – na mocy art. 437 § 1 k.p.k. - do uchylenia wyroku także w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego czynu z art. 258 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

kc